

Mellett Keith AM, Bruyette D, Stanley S. Trilostane therapy for treatment of spontaneous hyperadrenocorticism in cats: 15 cases (2004-2012). J Vet Intern Med. 2013 Nov-Dec;27(6):1471-1477.

Trilostane kat

Sinds 1975 zijn er wereldwijd zo'n 90 gevallen van hyperadrenocorticisme bij de kat gedocumenteerd. Net als bij de hond is in ongeveer 85% van de gevallen de oorzaak gelegen in de hypofyse. Bij de kat treedt de aandoening bij 80% van de dieren op in combinatie met diabetes mellitus. Het doel van deze studie was tweeledig, namelijk het bezien van het effect van langdurige behandeling met trilostane van katten met hyperadrenocorticisme alsmede het effect op de glucosetolerantie bij deze dieren.

Het betrof een retrospectieve studie bij 15 katten met hyperadrenocorticisme in behandeling bij twee verschillende klinieken. De diagnose hyperadrenocorticisme werd gebaseerd op het klinisch beeld in combinatie met een positieve dexamethasonsuppressie-test in lage dosering (0,1 mg dexamethason/kg LG intraveneus). Echografie van de bijnieren wees een beiderzijdse vergroting aan bij 80% van de dieren. Helaas bleek er geen uniform diagnostisch en therapeutisch protocol aan deze retrospectieve studie ten grondslag te liggen.

De twee belangrijkste symptomen ten tijde van de diagnose hyperadrenocorticisme waren huidatrofie en sloomheid. Van de 15 dieren waren er 8 vrouwelijk en 7 mannelijk met een mediane leeftijd van 12,3 jaar (spreiding 2,8-16,4). Het mediane lichaamsgewicht bedroeg 4,5 kg met een spreiding van 2,9 tot 7,8 kg. PU/PD trad bij 93% van de dieren op.

De gemiddelde startdosis van trilostane was ofwel 4,3 mg/kg LG 1dd ofwel 3,3 mg/kg LG 2 dd, waarbij de dosis gaandeweg werd aangepast naar gemiddeld 2,7 mg/kg LG 1 dd of 5,6 mg/kg LG 2 dd. Er trad 1-4 weken na de start van de behandeling verbetering op in de sloomheid en de PU/PD, terwijl er na 2-12 weken verbetering optrad van de huid. Bij 67% van de dieren verbeterde de glucosetolerantie (waarschijnlijk doordat diabetes mellitus bij de kat nogal eens samengaat met een voldoende restcapaciteit van de beta-cellen in de eilandjes van Langerhans). De overall mediane overlevingstijd bedroeg 617 dagen (spreiding 80-1278) zonder mogelijkheid tot vergelijking met een controlegroep. Als belangrijkste neveneffecten van medicatie met trilostane aan de kat worden gewichtsverlies en nierfalen genoemd. In deze studie werden als belangrijkste complicaties gewichtsverlies (in 40% van de gevallen), urineweginfecties (33%) en chronisch nierfalen (20%) genoemd, maar bij het ontbreken van een onbehandelde controlegroep is het hachelijk deze aan de medicatie toe te schrijven. Hypocortisolemie ten gevolge van medicatie met trilostane kan bij de kat gepaard gaan met ondermeer sloomheid, anorexie, gewichtsverlies en hypoglycemie.

Geconcludeerd werd dat langdurige medicatie met trilostane aan katten met hyperadrenocorticisme goed mogelijk is en kan leiden tot verbeterde glucosetolerantie. De auteurs bevelen ter monitoring van de medicatie een ACTH-stimulatietest (5 mcg/kg LG intraveneus 4-6 uur na trilostanemedicatie met een interval van 60 minuten tussen beide cortisolbepalingen) aan op 14, 30, 90 dagen en elke volgende 90 dagen.